

РЕШЕНИЕ

№ 7319

гр. София, 01.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав,
в публично заседание на 26.09.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Манолова, като разгледа дело номер **4539** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.107, ал.2 от Закона за автомобилните превози (ЗАвтП).

Образувано е по жалба на А. Д. Д. от [населено място], срещу ЗАПОВЕД за прилагане на принудителна административна мярка №РД-14-1617/31.03.2022г., издадена от директора на Регионалната дирекция „Автомобилна администрация“ - [населено място], към Изпълнителната Агенция „Автомобилна администрация“ (И.). С оспорвания административен акт, на основание чл.107, ал.1 във вр. с чл.10ба, ал.1, т.1, б. „б“ и т.4, б. „б“ и ал.2, т.2 и т.3 ЗАвтП, е приложена принудителна административна мярка (ПАМ): временно спиране от движение чрез сваляне и отнемане на предната регистрационна табела на лек автомобил с марка „С. Йонт К.“, с държавен контролен (ДК) [рег.номер на МПС] – до отстраняване на нарушението, но за не повече от 12 месеца и временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство (МПС) с рег. №284467841 на водача А. Д. Д. – до отстраняване на нарушението, но за не повече от година.

Жалбоподателят претендира за недействителност на оспорваната ПАМ, без да излага конкретни доводи за незаконосъобразност на административния акт. Поддържа, че спреният от движение лек автомобил с ДК [рег.номер на МПС], чиято предна регистрационна табела е била свалена, не е негова собственост. Моли съда да отмени Заповед №РД-14-1617/31.03.2022г. Не претендира за разноски. В предоставения му срок не представя писмени бележки по същество на спора.

Ответникът – ДИРЕКТОР на Регионална дирекция „Автомобилна администрация” – [населено място] (РДАА), редовно уведомен за образуваното съдебно производство, не се явява, не се представлява по делото и не изразява становище по жалбата. Не претендира за разноски.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и писмените доказателства събрани по делото, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУТИМА.

Насочена е срещу индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно изричната разпоредба на чл.107, ал.2 ЗАвтП.

Подадена е в преклузивния срок за оспорване от активно легитимирано лице, чиито права и законни интереси са непосредствено засегнати от административния акт.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Като взе предвид изложените от жалбоподателя оплаквания и извърши проверка на оспорвания акт на всички основания за законосъобразност, съдът достигна до следните изводи:

Заповед №РД-14-1617/31.03.2022г. е постановена от компетентен орган в кръга на правомощията му съгласно чл.107, ал.1 ЗАвтП. За установяване на това обстоятелство по делото е приета и не е оспорена Заповед №РД-01-553/23.11.2021г. видно от която изпълнителният директор на И. е упълномощил директорите на Регионалните дирекции „Автомобилна администрация” да прилагат ПАМ по чл.106 и чл.106а ЗАвтП (т. I.4.).

Съдът намира обаче, че при издаване на административния акт са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и на основни принципи в административния процес, установени в чл.7 и чл.9 АПК – принципите на истинност и на служебно начало. Съгласно тези разпоредби административните актове се основават на действителните факти и на преценка подлежат всички факти и доводи от значение за случая (чл.7, ал.1 и ал.2 АПК). В чл.9, ал.2 АПК е въведено императивно задължение за административния орган да събере всички необходими доказателства и когато няма искане от заинтересованите лица.

В обстоятелствената част на оспорваната Заповед е изложено, че на 30.03.2022г., при извършване на проверка за спазване на разпоредбите на ЗАвтП и на Закона за движението по пътищата (ЗДвП), инспектор в РДАА установил, че жалбоподателят А. Д., като водач на лек автомобил „С. Йонт К.“ с ДК [рег.номер на МПС] – негова собственост, в [населено място] на площад „България“ №1, в 11²⁵ часа, извършвал таксиметров превоз на двама пътници от бензиностанция Е. на 4^{ти} километър до площад „България“ №1. Това обстоятелство било установено с Протокол за проверка №01227014 на Националната агенция за приходите (НАП), за което му било заплатено 6.30 (шест и 0.30) лева. Според мотивите на административния акт МПС - управлявано от водача Д., не е включено в списък към удостоверение за регистрация за извършване на таксиметров превоз на пътници, което е основание за прилагане на ПАМ по чл.106а, ал.1, т.1, б. „б“ и т.4, б. „б“.

Според регламента на чл.106а, ал.1 ЗАвтП за преустановяване на административните нарушения се прилагат изрично и изчерпателно установените ПАМ сред които и процесните: временно спиране от движение, за срок до отстраняване на нарушението, но за не повече от 12 месеца, на МПС, което не е включено в списък към удостоверение за регистрация за извършване на таксиметров превоз на пътници или е

без разрешение за извършване на таксиметров превоз на пътници за съответната община (т.1, б. „б“) и/или временно отнемане на свидетелството за управление на МПС - до отстраняване на нарушението, но за не повече от една година, на водач, който извършва обществен превоз на пътници или товари с моторно превозно средство, без да има издадено удостоверение за обществен превоз на пътници или товари или не е включено в списък към удостоверение за регистрация за извършване на таксиметров превоз на пътници, или без да има заверено копие към лиценз на Общността.

От анализа на цитираните норми следва извод, че правният резултат, който законът цели с прилагането на ПАМ по чл.106а, ал.1 ЗАвтП, е преустановяване на административни нарушения, извършвани при превоз на пътници и товари.

В оспорваната Заповед административният орган е приел, че с лек автомобил с ДК [рег.номер на МПС] е бил извършен таксиметров превоз на пътници, без обаче да посочи въз основа на какви факти и обстоятелства е квалифицирал превоза като "таксиметров" и коя точно законова норма е била нарушена с извършването му.

В §1, т.1 от Допълнителните разпоредби (ДР) на Закона за автомобилните превози е дадено определение за „обществен превоз“ – такъв, който се извършва с МПС за чужда сметка или срещу заплащане и икономическа облага. Съгласно чл.6, ал.1 ЗАвтП (редакцията ДВ, бр.60/2020г.) обществен превоз на пътници и товари може да се извършва само от превозвач, който притежава: а) лиценз за извършване на превоз на пътници или товари на територията на Република България или б) лиценз за извършване на международен превоз на пътници или товари - лиценз на Общността или в) удостоверение за регистрация за извършване на "Пътна помощ" или г) удостоверение за регистрация - за извършване на таксиметрови превози на пътници, както и документи, които се изискват от този закон. Регламентът относно таксиметровия превоз на пътници е даден в чл.12 и чл.12а ЗАвтП, като в случая от изложените в административния акт мотиви не става ясно какво нарушение е било установено за преустановяване на което са били издадени процесните ПАМ.

В оспорваната Заповед е посочено също, че МПС с което се твърди да е бил извършван обществен превоз, е собственост на жалбоподателя Д.. Този факт е опроверган с приетите и неоспорени по делото писмени доказателства: Свидетелство за регистрация на лек автомобил С. Йонт К. с ДК [рег.номер на МПС], издадено на 13 април 2018г., видно от което собственик на МПС е Л. А. Д.. При това се налага извод, че преди издаване на акта не са били изяснени относимите към случая факти и обстоятелства, за което отговорност носи административният орган, съгласно изричната норма на чл.9, ал.2 АПК.

Безответен по делото е останал и въпросът по какъв начин издателят на административния акт се е убедил, че жалбоподателят Д. е извършвал обществен превоз на пътници. В обстоятелствената част на Заповедта е изложено, че с процесното МПС А. Д. е осъществил таксиметрова услуга на двама пътници от бензиностанция Е. на 4^{-ти} километър до площад България №1 за което му е било заплатено възнаграждение в размер на 6.30 лева. Това обстоятелство обаче, според мотивите на акта, е било констатирано, не от служителя на И. – извършил проверката за спазване на разпоредбите на ЗАвтП, а е било установено чрез проверка на НАП, резултатите от която са обективирани в Протокол №01227014/30.03.2022г. Макар да е изрично посочен в оспорваната Заповед, Протоколът на НАП не е станал част от административната преписка, както е видно от Писмо с вх. №20960/06.06.2022г. на

директора на РДАА – С.. Дали изобщо решаващият орган е бил запознат с констатациите, отразени в Протокола от 30.03.2022г. – съставен в рамките на друго административно производство, за съда остава неясно. Както беше отбелязано обаче, Протоколът с №01227014/30.03.2022г., макар да е упоменат в оспорвания акт, не е станал част от административното производство и установените в него факти и обстоятелства и доказателствата, които евентуално ги подкрепят, не могат да послужат като мотиви на процесната Заповед за прилагане на ПАМ.

При това настоящият решаващ състав приема, че оспорваният административен акт страда от неотстраним порок във формата и при издаването му са допуснати особено съществени нарушения на процесуалните правила и на основни принципи в административния процес, което като краен резултат е довело до постановяване на един незаконосъобразен административен акт, който следва да бъде отменен.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, Второ отделение, 25^{-ти} състав,

РЕШИ

ОТМЕНЯ ЗАПОВЕД за прилагане на принудителна административна мярка №РД-14-1617/31.03.2022г., издадена от директора на Регионалната дирекция „Автомобилна администрация“ - [населено място], към Изпълнителна Агенция „Автомобилна администрация“.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на РБългария в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ

Боряна Петкова